

A MEGFÁRADT CSOKONAI

Hadd hívjam a valló magyar árnyakat,
ím, sebző kín az eltörött harang. —
Világom nem kongat most, bús-hallgatag,
s könnyé oldódott a konok harag...

Miért mar folyton mélyünkre az élet,
ha arra vágyunk, aki messze van?
Őt idézem. A végtelenbe réved. —
S már tudja: minden-minden veszve van.

Miért van az, hogy egy-anyjához tér meg
az ember fia, mikor elhagyák
bitang-hűtlenül a csárdás remények
s halálra tempóz, mint aggult atyák...

Lyukas csizmában, vert asztalnál ülve
miért borong a rokkant mécs tövén?
— S ki tegnap még lobogott istenülve,
ma: hamuvá lett sorsán huny a fény.

Óh, régi versek! Régi, égi versek!
őket fájja újra... újra... újra...
Szabadság. Lilla. Sír a drága gyermek.
Rőzsét keres, s megdermed az ujja.

De benn, a végső elrendeltetésre,
a rossz tüdőből habos vér csorog.
Botladozik szívének gyors verése.
És káromkodik. És nem mosolyog.

Ahogy mindig látni szerették volna
ezt a nagyra nőtt villámhárítót,
kiknek gerincén sose sajgott forrva
az öröklétért percet hagyó csók. —

Szakadt függönyén át az éji ködbe
úgy alélt, mint hajdan a tiszta Jób.
Férfi volt, kinek sárba hullt az üdve,
s jaj, fölfalták a vad komondorok!

Költő volt, akivel gyönyörű tájak
kacérkodtak, s ős-zenés tengerek.
A boldogtalanságba belefáradt.
Szél süvít a nádtető felett.